

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 301/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **NEMCO, s.r.o.**, Sasinkova 1481/21, Kúty, IČO 47 367 733, zastúpenej TAX LAW, s. r. o., Radlinského 2920/23A, Malacky, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sfk/27/2024 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 1Sfk/27/2024 z 26. novembra 2025 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správne súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom (ktorý nadobudol právoplatnosť 13. januára 2026) zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku Správneho súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „správny súd“) sp. zn. ZA-30S/164/2022 z 27. marca 2024, ktorým (ako nedôvodnú) zamietol sťažovateľkinu správnu žalobu. Touto správnu žalobou sa sťažovateľka domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 100599723/2022 z 25. marca 2022, ktorým potvrdilo rozhodnutie správcu dane – Daňového úradu Žilina, pobočky Martin č. 102356625/2021 z 23. novembra 2021 o vyrubení rozdielu dane, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov správca dane vyrubil rozdiel dane 2 000 eur na DPH za zdaňovacie obdobie október 2018. Správca dane nemal dokazovaním preukázané, že došlo k reálnemu dodaniu

služby propagácie a reklamy reklamného partnera sťažovateľky dodávateľom Consult Partner, s.r.o. (ďalej len „deklarovaný dodávateľ“), tak ako deklarovala predložená faktúra a že deklarovanému dodávateľovi vznikla daňová povinnosť v zmysle § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov, čo malo za následok, že sťažovateľke nevzniklo právo na odpočítanie dane z uvedenej faktúry.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka na troch stranách v troch vetách namieta porušenie princípu právnej istoty a legitímneho očakávania (čl. 1 ods. 1 ústavy) arbitrárnosť rozhodnutia a opomenutie judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok vo veci C-154/20 – Kemwater ProChemie), ako aj prekvapivosť rozhodnutia, keďže najvyšší správny súd rozhodol v identickej veci opačne ako Krajský súd v Banskej Bystrici v iných dvoch veciach (rovnaký projekt, rovnaký deklarovaný dodávateľ, rovnaké dôkazy), preto mal najvyšší správny súd povinnosť predložiť vec veľkému senátu podľa § 22 Správneho súdneho poriadku. Tiež namieta nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde, všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 34 ods. 1, § 39 ods. 3, § 43 a § 123 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 55, § 124 a § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Z vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd považuje preukázané, že tejto ústavnej sťažnosti predchádza ústavná sťažnosť sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sfk/31/2024 z 19. júna 2025, ktorú ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 560/2025-12 z 22. októbra 2025 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí. Dôvodom na takéto rozhodnutie bola absencia plnomocenstva na zastupovanie sťažovateľky advokátom, v ktorom by bolo výslovne uvedené, že sťažovateľka ho zvolenému advokátovi udelila na zastupovanie pred ústavným súdom (§ 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Namiesto toho sťažovateľka k ústavnej sťažnosti pripojila (staré) plnomocenstvo z 1. marca 2021, ktorého obsahom je splnomocnenie na iniciovanie bližšie neoznačeného občianskeho, správneho, trestného a mimosúdneho konania.

7. Rovnakým nedostatkom trpí ústavná sťažnosť sťažovateľky (bod 1), ku ktorej takisto pripojila totožné (staré) plnomocenstvo z 1. marca 2021, ktoré rovnako obsahuje splnomocnenie na iniciovanie bližšie neoznačeného občianskeho, správneho, trestného a mimosúdneho konania.

Sťažovateľka tak napriek poučeniu v uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 560/2025 z 22. októbra 2025 (body 13, 14 a 15 odôvodnenia tohto uznesenia) opakovane nespĺnila podmienku byť v celom konaní zastúpená advokátom vyplývajúcu z § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

8. Povinné právne zastúpenie v konaní pred ústavným súdom nie je samoúčelné a má svoje racionálne zdôvodnenie. Vytvára procesný filter zachytávajúci nekvalifikované podania nespĺňajúce základné procesné parametre pre poskytnutie ochrany ústavnosti, ktoré by inak zbytočne narúšali plynulosť činnosti ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti. Elementárnou súčasťou tohto procesno-právneho inštitútu je, že od momentu doručenia splnomocnenia ústavnému súdu (až do eventuálneho oznámenia zániku zastúpenia) môže účastník konania realizovať svoje dispozičné oprávnenia vo vzťahu k ústavnému súdu výlučne prostredníctvom právneho zástupcu (III. ÚS 345/2014).

9. Ani podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva povinné právne zastúpenie advokátom v súdnom konaní neodporuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Európsky súd pre ľudské práva napr. v rozsudku z 10. februára 2011 vo veci K. a K. v. Česká republika (sťažnosť č. 17273/03) pripomenul, že „právo na prístup k súdu nie je absolútne a môže podliehať legitímnym obmedzeniam, ktoré by však nemali zasahovať do samotnej podstaty tohto práva a ktoré musia sledovať legitímny cieľ, pričom medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom musí byť primeraný vzťah (pozri napr. Ashingdane proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 28. 5. 1985, séria A č. 93, § 57)“. V uvedenej veci tiež skonštatoval, že cieľom takého obmedzenia je predísť tomu, aby žalobcovia predkladali nekvalifikované podania, a že sledovaným a legitímnym cieľom je teda zabezpečiť riadny výkon spravodlivosti.

10. Vedomé porušenie procesnej povinnosti spočívajúcej v zastúpení advokátom tak, ako vyplýva z § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde, odôvodňuje odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde bez toho, aby bol sťažovateľ vyzvaný na odstránenie tohto nedostatku podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 411/2023 z 18. augusta 2023, ZNaU 42/2023).

11. Pre nedostatok zákonom ustanovených náležitostí ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tu prejednávanej veci.

12. Vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, ústavný súd na okraj veci dodáva, že napriek nespĺneniu zákonom predpísaných náležitostí okrem nedostatku splnomocnenia aj po obsahovej stránke a veľmi slabej argumentácii v ústavnoprávnej rovine považuje za žiaduce uviesť, že sa najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku so všetkými námietkami sťažovateľky vznesenými v kasačnej sťažnosti (vrátane sťažovateľkou spomínanej judikatúry Súdného dvora Európskej únie) náležite vysporiadal, pričom námietka rozdielnej judikatúry ani požiadavka predloženia veci veľkému senátu v kasačnej sťažnosti (tvoriacej prílohu ústavnej sťažnosti) vznesené neboli a obyčajný bližšie, nekonkretizovaný odkaz na „rozpor s konštantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít“ je nepostačujúci.

13. Pretože argumentácia sťažovateľky aj v tejto ústavnej sťažnosti (rovnako ak v ústavnej sťažnosti vo veci sp. zn. IV. ÚS 560/2025) je zasa len jednoduchou polemikou na úrovni (nanajvýš) zákona a nemá ústavnoprávny rozmer, ústavný súd by aj pri splnení zákonom ustanovených

náležitostí ústavnú sťažnosť odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. Ak ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu